

[Elisabeth Bruun Olesen]

åbningstalen om en ny regulering kunne måske få os til at konkludere, at regeringen åbenbart nu mener, at afstanden mellem løn og arbejdsløshedsunderstøttelse er blevet så tilpas stor, at de arbejdsløse kan få et par lunser igen. Vi har jo her i landet en særlig liberal samfundsmodel, der siger, at for lille afstand mellem løn og understøttelse virker løndrivende og forringer virksomhedernes konkurrenceevne. Dette er en logik, som inderst inde er udtryk for den tankegang, at folk ikke gider søge arbejde, medmindre de trues af social ruin.

Nej, hvis det skal være lettere at være dansker, vel at mærke for den type danskere, vi ønsker at gøre det lettere for, bistandsklienterne, de arbejdsløse, børnefamilierne og lønmodtagerne, så kræver det denne regerings afgang.

I første runde spurgte jeg hr. Niels Helveg Petersen, hvordan han mente at uddannelsesydelserne kunne hjælpe en arbejdsløs kvinde til at få arbejde inden for metalindustrien med de rammer, der er i uddannelsesydelserne. Hr. Niels Helveg Petersen mente jo, at det var noget, denne ændring i loven gav god mulighed for. Hr. Niels Helveg Petersen svarede aldrig, og det kan jeg kun tolke på den måde, at hr. Niels Helveg Petersen ikke kan svare, og det kan jeg såmænd godt forstå, for det kan ikke lade sig gøre, ligesom det også er meget svært for folk at forstå, at det, at man gennemgår en uddannelse på uddannelsesydelserne, resulterer i et spark et vist sted ned på de 57.000 kr. om året.

Jeg synes, at det radikale venstre, hvis de tager kvindernes arbejdsløshed så alvorligt, i stedet for bl.a. skulle være med til at opløse de urimeligheder, der i dag ligger i arbejdsløshedslovgivningen, som bl.a. blokerer for, at man må tage kompetencegivende kurser, mens man får arbejdsløshedsunderstøttelse. Konkret har vi sidst set, at f.eks. kvinder inden for HK-området med den fortolkning, nogle A-kasser lægger i det, end ikke kan tage en uddannelse eller et kursus, så de lærer noget om EDB, fordi man siger, at det er kompetencegivende. Selv om man åbnede op for det, ville kvinderne selvfølgelig ikke komme i arbejde alle sammen, overhovedet ikke, men det ville være at gå et skridt i den rigtige retning.

Preben Lange (S):

Også i denne samling vil folkettingen skulle tage stilling til lovforslag vedrørende grønlandske forhold. Det drejer sig først og fremmest om statens overdragelse af resten af KGH til Grønlands hjemmestyre. Det er med glæde, mit parti konstaterer, at overdragelsesvilkårene er blevet aftalt så betids, at overdragelsen kan finde sted den 1. januar 1986, således som hjemmestyret ønskede det.

Jeg ved, at der er et enkelt udestående spørgsmål, som i disse dage drøftes mellem landsstyret og Grønlandsministeren i Nuuk. Overtagelsen af hele KGH vil for alvor give hjemmestyret muligheder for at styre Grønlands økonomi, herunder ikke mindst inflationen, som er yderst påvirkelig af den takstpolitik, som det offentlige fører. Samtidig vil det give os langt bedre muligheder end hidtil for at tilrettelægge virksomheden på en sådan måde, at den tager hensyn til den tiltagende ungdomsarbejdsløshed. Hjemmestyret overtog produktions- og eksportsektoren pr. 1. januar 1985, og allerede nu kan vi se, at driftsresultatet næppe bliver bedre, end hvad KGH hidtil har opnået.

Efter tre modbydeligt kolde år har vi i Grønland oplevet en mild vinter og en strålende sommer, men meget tyder på, at torsken virkelig er så dum, som man siger, for den har i hvert fald ikke fundet ud af, hvor dejligt klimaet er blevet. (*Munterhed*). Torskefiskeriet har været katastrofalt dårligt i år, og det er selvfølgelig ikke nogen trøst, at heller ikke EF-fiskerne har kunnet finde torsken. Situationen er meget alvorlig, og det kan ikke helt udelukkes, at hjemmestyret vil blive nødt til at benytte genforhandlingsklausulen i bloktilskudsvilkårene på dette område. Dette er absolut ikke noget, hjemmestyret kan lide, men vi har tillid til, at den danske regering vil leve op til sit ansvar og tage hensyn til, at der er grænser for, hvad Grønlands økonomi kan bære.

Konsekvenserne af Danmarks økonomiske problemer har for alvor sat deres spor i Grønland. Samtidig oplever vi disse dage, at danske lønmodtagerorganisationer har iværksat strejker og blokader, at de ikke vil acceptere, at der ligesom i alle andre lande er en begrænset kage at dele ud af, og at de tilkaldtes realløn i forvejen absolut ikke hører til de ringeste i riget.

Vi så selvfølgelig gerne, at vi havde tilstrækkelig fastboende arbejdskraft, men vi